

Venus

Roger Michell, 2006

Un vell actor coneix una noia jove que té cura del seu millor amic. Comencen una relació molt especial entre l'amor tardà i l'efecte Pigmalión

El mar, sempre el mar...

El mar com a expressió molt precisa de l'horitzó ha esdevingut un motiu recurrent entre els grans autors del cinema oriental que l'han sabut utilitzar com una imatge entre l'esperança i la desesperança o com una anunci de la mort o del suïcidi. Així, des de Kenzo Mizoguchi en *l'Intendent Sanso (Sansho Dayu 1954)* i el suïcidi de l'esclava a Anyu, fins a *Flors de Foc (Hana-Bi 1997)* de Takeshi Kitano i el suïcidi fora de camp, només enunciat pels dos trets en un pla fix de l'horitzó del mar.

La pel·lícula de Roger Mitchell utilitza també aquesta imatge per obrir un parèntesi entre un dels primers plans del protagonista, amb la mirada perduda en l'horitzó del mar, representat en un quadre del menjador de casa i l'escena final (abans de l'epíleg), on es retroba amb el mar de la seva infància per posar punt i final a la seva existència.

El mar és, a més a més, en aquest cas, una carta de presentació del

protagonista: un home vitalista i lliure que diu estar en aquest món per donar plaer als altres; un home que ha viscut al dia, però que conserva dues bones relacions del passat: un amic de l'ànima, actor com ell, (Leslie Phillips) i la seva exdona (Vanessa Regrave). És un home coherent amb la seva concepció d'existència. Així quan passa un nou tren per la seva vida no es resisteix a deixar-lo escapar i aprofita el darrer impuls vital, que això suposa, sense valorar-ne les conseqüències negatives que pugui tenir. Tampoc li queda res a perdre.

Una vida a l'ombra d'Epicur

Maurice és un bon deixeble d'Epicur, gaudeix dels seus amics, dels coneixements de tota una vida, del reconeixement d'una carrera a l'escena i de la bellesa i de l'art. Per aquest motiu, decideix compartir tots aquests béns immaterials amb la joveneta que bateja amb el nom de Venus. No pretén ser un mestre, sinó un company, un amic. A diferència de l'oncle de

la noia, no vol ser un Pigmalión clàssic a qui ella hagi d'estar agraïda tota la vida. Simplement, li regala tot el que té i sap poder compartir amb ella la seva joventut i el seu potencial de vida; és a dir, li dóna allò que ell ja no pot gaudir perquè es troba al final de la seva existència. Haurà de produir-se un fet traumàtic perquè Venus entengui el sentit del contracte que Maurice li proposa.

Peter O'Tole: geni i figura...

Veient la pel·lícula que avui presentem, qualsevol podria pensar que és un homenatge a l'actor anglès que, en les nostres memòries, sempre apareix cavalcant pel desert d'Aràbia, interpretant «El Orens» (aquell per a qui res no està escrit) en l'excel·lent *Lawrence d'Arabia 1962*, de l'excel·lent David Lean.

Un home excessiu, amant del plaer i el joc amb els límits, tant en la vida real com en la cinematogràfica. Ell és capaç de posar dempeus un personatge

que, en aquesta ocasió, encara té més borrosos els límits entre realitat i ficció i que destil·la, en tot el metratge, grans dosis de sentit de l'humor i sarcasme. Així quan comenta amb la seva exdona el fet que darrerament li proposen molts papers de cadàver, ella li fa notar que ha d'estar atent per tal que no l'encasellin en aquest personatge.

Hem d'agrair a Roger Mitchell l'oportunitat de retrobar-nos amb aquest O'Toole, passant comptes amb sí mateix, en un mena de *Fellini 8 1/2* actoral que no hauria acceptat fàcilment cap altre mite del cinema. Aquesta proposta d'una pel·lícula al servei d'un actor, que va merèixer el Giraldillo de Plata a la millor pel·lícula del Festival de Sevilla en la darrera edició, ha donat una nova oportunitat a O'Toole després de 20 anys de no tenir a les seves mans un paper protagonista, i ha suposat, altre cop, una nominació com al Millor Actor als Oscar (ja en porta 8 des de 1962 amb *Lawrence d'Aràbia*). Així, no s'ha consumat seguint la mala sort de l'actor en les cerimònies de Hollywood.

Tanmateix, no estem davant d'un testament carregat de moralisme i sensibleria; al contrari, el que se'ns proposa és un acte de redempció a dues bandes. Una finestra oberta a l'esperança i la possibilitat de canvi en la vida de Venus, i un darrer alè vital en la vida de Maurice.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Roger Mitchell
Productor: Kevin Loader
Guió: Hanif Kureishi
Muntatge: Nicolas Gaster
Vestuari: Natalie Ward
Música: David Arnold i Corinne Bailey
Nacionalitat: Regne Unit
Durada: 96 minuts

Actors

Peter O'Toole: Maurice
Leslie Phillips: Ian
Jodie Whittaker: Jessie (Venus)
Vanessa Regrave: Valerie
Richard Griffiths: Donald

Filmografia

2006
Venus
2004
Enduring love
2003
Mother
2002
Best of Bowie
2002
Changing Lanes
1999
Notting Hill
1998
Titanic Town